אורי רן

המיפגש ההיסטורי

(מערכון באקט אחד)

ראש־הממשלה יצחק שמיר מדפדף באלבום תמונות גדול. על כריכת האלבום באותיות גדולות הכתובת — „מבוקשים".

שמיר דוחק לקצה שולחנו את האלבום כשדלת לישכתו נפתחת. מתאם־המחדלים־בשטחים שמוליק נורן עומד שם בהכנעה לפני האורח הנכנס לחדר.

ראש־הממשלה רץ מסביב לשולחנו, מחייך מתחת לשפמו הקטן, לוחץ בחמימות את ידו. האורח לבוש בחליפת ספארי, מהודקת בחגורת עור, ממנה משתלשלים שני נרתיקי אקדח ריקים. זקנו של האורח קצר ולבן. רעמת שיער בלונדיני לראשו ופה ושם כיתמי שיבה.

★ ★ ★

„שב בבקשה עבדאללה," ממהר שמיר בנימוס, לפני שהוא חוזר למקומו מאחורי שולחנו. שמוליק מחיישב בפיזה, סמוך לדלת.

— „לא קוראים לי עבדאללה,"... — שמי... מוחה האורח באנגלית.

שמיר: „אני יודע. שמוליק ואני החלטנו שאתה עבדאללה וזה טוב לכולם."

האורח: „אבל אנשי השב"כ מכירים אותי..."

שמיר: „ווהי כל החוכמה. אין לך שום בעיות איתם. מאז האוטובוס לאשדוד השתנו הרבה דברים. זה הכל תלוי במנהל — וזה אני." שמוליק מנענע ראשו בחיוך מתרפס.

האורח: „כן, אבל לפחות כאן, ביניינו..."

שמיר: „למה לך את זה? תראה אריה דרעי שלנו סידר את עניין תעודות הזהות. עכשיו אנחנו לא יודעים אפילו מיהו יהודי. אז מה איכפת לי בכלל מיהו פלסטיני? העיקר שנולד פה לאם פלסטינית."

★ ★ ★

האורח מסתדר בחצי פרופיל מול שמיר כאילו חושש להציג בפניו את מלוא חזונו. „שמעתי מחוסני..."

שמיר: „איזה חוסני, אתה עוד פעם מזכיר שמות?"

האורח: „מחוסני מובארק. בחור על־א־כיפאק הדרעי הזה. הוא צודק. חיי אדם חשובים יותר אפילו מחברון ושכם, ואפילו מעכו ויפו."

שמיר: כועס „עבדאללה אל תתחיל. שמוליק אמר לי שהסכמת שבשלב זה לא נדבר על פיתרון הקבע."

האורח: „אתה מתכוון לפיתרון הסופי."

שמיר: „אתה רוצה להגיד פיתרון הקבע."

האורח: מחייך מאוזן לאוזן „גם זה טוב. איך שאתה רוצה. העיקר — קדימה: כמו שאמרת בטלוויזיה — את זה נשאיר לבאים אחרינו."

שמיר: „איך הפרנסה שלך בינתיים?"

האורח: „קשה. אבל אני ממשיך באקספורט־אימפורט, כמוך, כמו בימים שעבדת ב„מוסד'."

שמיר: „אני עוסק בזה עד היום, אפשר לומר. הנה יהודים יוצאים את הארץ ומעט מאוד עולים אליה. סך־הכל מאזן מיסחרי חיובי. שמעת ב„זיגל' את הבדיחה האחרונה? מדוע אנו מגדלים כאן ילדים כל־כך יפים? לייצוא..." שניהם פורצים בצחוק.

האורח: „גם לנו יש הרבה מהעניין הזה. בלבנון חזרנו ויצאנו חזרנו ויצאנו. זה מבלבל. קשה. קשה. אבל העיקר שרובם נשארים בפלסטין. ואם תיתן לי רישיון ייבוא, אתה יודע, זכות השיבה, נוכל כבר לסגור עניין."

נורן מתנועע באי נוחות בכיסאו שמיר זועם: „אין מה לדבר. רק זה חסר לי במרכז הליכוד. עוד חישוק אחד ואני אבור. ראית מה קרה לי בחמישי ביולי."

האורח: „בטלוויזיה, חשבתי שהעיסקה מתפוצצת. אבל ראיתי איך שיחקת את זה. הכל במחשבה תחילה. כל הכבוד. חישוקים, נישוקים. אנשים לא זוכרים מה מדברים. תאמין לי."

שמיר פורץ בצחוק גדול „היה קצת לא נעים. אבל לא נורא. אז אמרתי להם מה שרצו לשמוע. כבר אסור להגיד? דן (מרידור) ואהוד (אולמרט) לא הבינו..."

האורח: „כן, אני יודע את זה מניסיוני. הצעירים עדיין לא קולטים עד כמה המילה המדוברת היא חסרת ערך. אבל אנחנו נלמד אותם עם הזמן."

שמיר: „אתה הגעת בזה להישגים בינלאומיים, עבדאללה. כל הכבוד."

האורח: „אדוני ראש־הממשלה. תעזוב אותי עם העבדאללה הזה..."

שמיר: „הסכמנו שיש דברים שלא מדברים עליהם. הבטחתי ב„מוקד' בטלוויזיה שאני לא רואה אף פעם בעתיד שיחות ביני לבין הברנש הזה — ערפאת. אני יכול להגיד לכולם כל מה שעולה באותו רגע בדעתי. אבל לא לטלוויזיה. הבטחתי לאריה מקל."

★ ★ ★

האורח פורץ בצחוק מהדהד. שמוליק מוזג קפה טורקי מהפינג'אן שהביאה המנישה, בתוספת סנדוויצ'ים של לחם יבש וגבינת קוטג' רזה.

האורח: „יש לי עוד מה ללמוד ממך."

שמיר: „זה בדיוק העניין. תראה, כמה שנים נשאר לחיות?"

האורח: „אני לא יודע. השרון הזה איים לרצוח או... את ערפאת."

שמיר: כנשוך נחש „אל תזכיר כאן שמות." פונה לשמוליק: „הבטחתם לי... איני רוצה לשמוע אף שם..."

האורח: „של מי..."

שמיר: „של שר... של ערא... של שניהם." באיום „אתה מוכר לי מאיזה מקום..." שמיר מניח ידו על אלבום „המבוקשים".

אח פגישה! אח פגישה שכזאת!

האורח: מתנגלגל מצחוק, מסתובב בפרופיל מוחלט כמחמק ממבטי שמיר: „אולי מה„מוסד'."

שמיר: „עבדת איתנו?"

האורח: „לא. שמעתי שהם עבדו עלי."

שמיר: „אף פעם לא עבדנו עליך ברצינות. אתה יודע גם האנשים שלנו אוהבים לנסוע בעולם. בתי־מלון. דמי אשל. פאריס. לונדון. נכון שמואליק? גם שמואליק עבד ב„מוסד'. הוא היה בכיר ממני בדרגה. אבל עכשיו השגתי אותו."

האורח: „אז מה אנחנו מסכמים?"

שמיר: „תשמע עבדאללה, כמה שנים נוכל ככה להתרוצץ? צריך קצת שקט בחיים. שלא יפריעו. הגיע הזמן שתגלח את שארית הזקן ותהנה קצת. תראה אותי."

האורח: „וואללה שאתה צודק. נשבר לי מהשקרים."

שמיר: „גם לי. לכן הצעתי את תוכנית הבחירות. כל אחד יכול לחשוב מה שהוא רוצה — העיקר שאנחנו נשתחרר מהלחץ."

האורח: „מי זה אנחנו?"

שמיר: „אתה ואני."

★ ★ ★

האורח: „מי לוחץ עליך? דויד לוי? שרון?"

שמיר: „תשמע, אתה מכיר את החישוקים האלה? אין רגע מנוחה. וגם אישתי רוצה שאסע איתה סוף סוף לבולגריה. קצת קאצ'קאוול. אתה לא נשוי ולא תבין את הלחץ."

האורח: „בולגריה נהדרת. הבחורים שלי בבית־הספר לחבלה בסופיה..."

שמיר: „עוד פעם אתה מתחיל עם הדברים האלה?"

האורח: „האינתיפאדה מוכרחה להימשך כל זמן שבארץ יישארו אבנים..."

שמיר: „בוא נגמור קודם את העניינים בינינו, לפי מה שסיכמנו עם האמריקאים."

האורח: „תשמע, יש לי בעייה. אתה כבר מסודר. אבל איך אני משתתף בבחירות? לי אין עדיין לישכה ופלאפון ומזכירות בירושלים."

שמיר: מנחך הנה והנה מתחת לשפמו „חשבתי שאתה מוכן לסבול למען המולדת. אני מוכן לוותר. דרעי ייסדר לך תעודת זהות של מיזרח ירושלים אבל תיבחר ברמאללה. אתה יודע, יש לי פיתקית כזאת בתעודה, שהכל בלוף."

האורח: „זה איש טוב, זה. הוא יכול לעבוד במחלקת הדרכונים המזוייפים שלנו."

שמיר: „אחרי שהכל יסתיים, תוכלו לקבל גם אותו. יש לנו במאגר הרכב המון מכוניות עם פלא־פונים. אין בעייה להעביר אליך למיזרח ירושלים. נוכל לשכור לך גם מכונית אמריק־אית. הסכמנו?"

שמיר: מחחיל לפזם שיר־ילדים ישראלי „איזה פלא, איזה פלא, חבל שלנו אין כאלה..."

האורח מצטרף לשירה עם „ביליאדי". שניהם קמים מכיסאותיהם, חובקים זרועות עם שמוליק ופורצים בריקוד „דבקה" סוער. מאחורי הווילון יוצאים מרידור המחולל בחליל, ואולמרט מקיש במצילתיים. האורח יוצא מן החדר בצעדי ריקוד. הדלת נסגרת אחריו.

★ ★ ★

שמיר פותח את האלבום, נעצר על תמונה מוכרת של יאסר ערפאת ופונה לשמואליק: „אתה מסכן אותי."

שמואליק: „אבל קיצרתי לו את הזקן..."

שמיר: בכעס „בפעם הבאה תאפר אותו טוב יותר. בחרת לו פיאה נוכרית קטנה מדי. לא פלא שלא מינו אותך ראש „המוסד', רק זה מה שחסר לי. שאריק שרון יפגוש אותו פה... אז גמרנו עם האקספורט־אימפורט לעולמים."

שמואליק: „אבל תוכל להכחיש. אתה יכול לסמוך עלי אדוני ראש־הממשלה. תאמין לי." שמואליק, מול זעמו של שמיר, מסתלק בהליכה שפופה, אחורה, מהחדר.

★ ★ ★

נכנס אדם רזה, ראשו כולו מגולח, מגודל שפם.

שמיר: „כן עבדאללה, שב."

הרזה: „יצחק, באתי לדבר איתך על כינוס „המרכז' בעניין הבוער של עיירות הפיתוח."

שמיר: בתדהמה „אריק! שוב? מה קרה לך?"

הרזה: „ידעתי שלא תקבל אותי אלא על תקן של אוהד אש"ף. שמעתי שאתה מספר את הסודות רק לערבים מהשטחים."

שמיר: מנסה בייאוש להעביר נושא „אבל איך רזית כל־כך?"

הרזה: „דיאטה מיוחדת. ניסיתי הרבה שיטות. אבל לבסוף אכלתי לוקשים. בלעתי ורזיתי."

שמיר: „איזה לוקשן?"

הרזה: „שלך. אבל זה נגמר. כמה אפשר עם הדיאטה הזאת? צריך ללכת מייד ל„מרכז'. אתה יודע, המצב החמור בעיירות הפיתוח."

שמיר: בזעקה „אני מוכן לתת אלף בחירות לפלסטינים. אבל לא עוד ישיבת מרכז אחת. נאבר אגין. נו מור וור נו מור בלאדשאד במרכז הליכוד. רק בשטחים."

שמיר: הולך ומצטמק בכיסאו, וצועק „שמואליק! שמואליק! עבדאללה! תחזיר את עבדאללה!"

★ ★ ★

שמואליק: מתפרץ לחדר חיוור שטוף זיעה, בידו פיאה בלונדינית „הוא שמע שאריק שרון פה ונמלט, ניסיתי לתפוס אותו. אבל זה כל מה שנשאר לי ביד. אריק הרג לנו את כל ההצגה — הכל נגמר."

שרון פורץ בצחוק רועם.

שמיר: „מה אתה צוחק? מה מצחיק פה?"

שרון: „אתה אמרת שצוחק מי שצוחק אחרון." קם ממקומו נוטל את הפיאה הנוכרית ומלביש אותה על ראשו של שמואליק: „רווקא מתאים לך."

עוזב את החדר, צחוקו מהדהד לאורך המיסדרון. ■